

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΜΠΕΡΝΙΕ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.— Μυστηριώδη κι' ανεξήγητα πράγματα συμβαίνουν στην αγροικία του Βαλπριβά, που βρίσκεται χαμένη στα βουνά και στα δάση. Δυο έργατες της αγροικίας βρίσκονται μέσα σε λίγο διάστημα σπαραγμένοι, φαγωμένοι κυριολεκτικώς, μέσα στα Μιαύρα Λαγκάδια σαν να τους κατασπάραιζε κάποιο τέρας. Και πραγματικά σ' ελητήν περιοχή υπάρχει η φημη ότι στο Βαλπριβά ζούσε άλλοτε το Γέρας του Λιοράν, που είχε κορμί αρκούδας και κεφαλή λύκου και για το οποίο μιλάει ένα παλιό χειρόγραφο βιβλίο. Τέλος, μιά νύχτα, ο Ιδιοκτήτης της αγροικίας Ροσάρ, καθώς γυρίζει μιά θελλώδη νύχτα στο σπίτι του, δέχεται την επίθεση ενός μυστηριώδους πλάσματος. Την άλλη μέρα τον βρίσκουν κι' αυτόν κατασπαραγμένο. Μετά το νέο αυτό μυστηριώδη θάνατο, η χήρα του Ροσάρ πουλάει την αγροικία στον Αντώνη Σαλθαίρ, ο οποίος εγκαθίσταται εκεί μαζί με τη γυναίκα του και τα δύο παιδιά του. Το πρώτο θράδυ της εγκαταστάσεώς τους εκεί, κραυγές τρόμου κάνουν το Σαλθαίρ να τρέξει στο δωμάτιο της κόρης του, η οποία του λέει πως είδε κάποιο υπερφυσικό πλάσμα να την απειλή. Ο Σαλθαίρ την άλλη μέρα πηγαίνει στη γειτονική πολι. όπου συναντάει τον άνεψιο του Αλβέρτο και τον παίρνει μαζί του στην αγροικία. Στο δρόμο όμως το άλογο του άμαξιού που τους μεταφέρει, τρομαρίζει ανεξήγητα και παρ' όλιγο νά αφηνιάσει. Τέλος φτάνουν στην αγροικία κι' εκεί την ίδια νύχτα κάποιος προσπαθεί να παραβιάση την εξώπορτα του σπιτιού. ενώ ο Αλβέρτος βλέπει έξω μιά μυστηριώδη κι' αλλόκοτη σκιά. Την άλλη μέρα ο Αλβέρτος αποφάσισε να διευκρινήση το μυστήριο και πηγαίνει να επισκεφθή το ζωγράφο Λουβέ, ο οποίος είχε δη τελευταίος τον Ροσάρ τη νύχτα του θανάτου του.

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Έπακολούθησε μιά στιγμή σιωπής. Κατόπιν ο ζωγράφος ρώτησε:

— Σας άρεσει το Βαλπριβά;

— Όσο για μένα μόλις από χθές βρίσκομαι εκεί και θά μείνω μερικές μέρες μόνο. Όσο για το θείο μου, δεν του μένει καιρός να πλήξη. Πρέπει να τ' οργανώση όλα, την καλλιέργεια και την ύλοτομία...

— Ναι, βέβαια. Και στη θεία σας δεν έκαναν εντύπωση τα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εδώ πρό ενός χρόνου;

— Όχι, απάντησε ο Αλβέρτος κυττάζοντας το συνομιλή του. Μονάχα που τη στενοχώρησε κάπως η μοναξιά τις πρώτες ημέρες. Μά ο θείος μου έχει πάρει τώρα έργατες και ξυλοκόπους και είναι πιο λιγότερο μόνοι.

Έπειτα ξαναγυρίζοντας στο μόνο θέμα που τον ενδιέφερε, ρώτησε:

— Ο Αντώνης Ροσάρ δεν είχε άλλους φίλους στο Μοντουρσί;

— Όχι, αν και ήταν πολύ γνωστός στο χωριό. Μά δεν συναναστρεφόταν κανένα... Έξ' άλλου, το Μοντουρσί δεν είχε και τόσο μεγάλο. Είμαστε πραγματικά εδώ σε μιά από τις μακρινές γωνίες της Γαλλίας. Πραγματικά, η γυναίκα μου κι' εγώ, πρέπει ν' αγαπάμε πολύ τη μοναξιά, νάχουμε ιδιοσυγκρασία έρημιτών, για να ζούμε εδώ πέρα. Έχουμε διακόσια μέτρα πιο κάτω έναν γείτονα, τον κ. Συρζέρ, μά αυτός δεν συναναστρέφεται κανένα. Είναι μιά αρκούδα, πραγματικός αγριάνθρωπος. Ζη' ολομόναχος πριν από δέκα χρόνια μέσα στο σπίτι του, που είναι χαμένο μέσα σε μιά θλάστησι τόσο άφθονη, ώστε δεν θ' άργήση να το πλημμυρήση όλόκληρο. Μά αποφεύγει κάθε φορά που τυχαίνει να συναντηθούμε έξω. Είναι ένας μανιακός, ένας νευρασθενής. Τον περασμένο χρόνο, κατά την ανάκρισι για το θάνατο του Ροσάρ, εξετάσθηκε κι' αυτός. Ο αστυνομικός που τον εξέτασε μου έλεγε την άλλη μέρα ότι σχημάτισε την εντύπωση πως είχε νά κάνει μ' έναν τρελλό. Θυμάμαι καλά ότι τον πρώτο

χρόνο που εγκαταστάθηκα εδώ, μίλησα μαζί του μερικές στιγμές περί ζωγραφικής κι' ότι μου έκανε παράδοση εντύπωση. Μερικοί από τους τρόπους του είναι απολύτως άκατανόητοι.

— Μά πώς μπορεί νά ζή έτσι;

— Καθεθαίνει δυο φορές τη βδομάδα στο Μοντουρσί για νά κάνει τ' αψώνια του. Ο κ. Μανιερ, ο δήμαρχος, μου είπε πως ήταν άλλοτε υπάλληλος στις 'Αποικίες κι' ότι πήρε την σύνταξί του πριν τον πάρη το όριο της ηλικίας.

— Δεν μπόρεσε βέβαια ούτε αυτός νά δώση καμμιά πληροφορία για το θάνατο του Ροσάρ;

— Όχι, καμμιά.

Ο Αλβέρτος, αφού διάσασε λίγο, ρώτησε:

— Νομίζετε ότι θά με δεχθή αν πάω στο σπίτι του;

— Δεν ξέρω τίποτε, απάντησε ο Λουβέ γελώντας. Πάντως δεν θα σ' ασ συμβούλευα να τον επισκεφθήτε.

— Γιατί;

Η έρωτησις αυτή φάνηκε σαν να στενοχώρησε το ζωγράφο.

— Δεν ξέρω, απάντησε. Μου φαίνεται πως υπάρχει φόβος να σ' δεχτή άσχημα.

Ο Αλβέρτος σηκώθηκε κι' αποχαιρέτησε το ζωγράφο, ο οποίος του είπε.

— Θα σ' ανταποδώσω τη φιλική σας επίσκεψι. Θα μείνετε αρκετές ημέρες στο θείο σας;

— Όσο το τέλος της έβδομάδος.

— Έτσι θά μου δοθή ή ευκαιρία να γνωρίσω το θείο σας και τη θεία σας.

Τη στιγμή που έβγαιναν από το σαλόνι, η Φανή Λουβέ, η γυναίκα του ζωγράφου κατέβαινε τη σκάλα. Ο σύζυγός της την σύστησε στο νέο.

Αυτή η γυναίκα ήταν ακριβώς όμοια όπως την παρίστανε το πορτραίτο του σαλονιού, ψηλή, με χαρακτηριστικά παχιά, με θαμμένα χείλη και με μιά έκφρασι ψεύτικης αξιοπρέπειας και ύποκρισις στο βλέμμα.

Ο Αλβέρτος κατέβηκε προς το Μοντουρσί χωρίς κανένα σκοπό στην αρχή. Μά στο δρόμο του γεννήθηκε η περιέργεια να δη το σπίτι αυτού του Συρζέρ για τον οποίο ο ζωγράφος του είχε πη τόσα περίεργα πράγματα.

Ο ήλιος βρισκόταν πια χαμηλά στον ορίζοντα. Λίγη καταχνιά πλανιόταν πάνω από το Μοντουρσί. Ο Αλβέρτος δεν είχε προχωρήσει ούτε τρακόσια βήματα στο δρόμο, όταν διέκρινε άριστερά του το σπίτι του Συρζέρ.

***

Ήταν ένα απλό σπίτι μονώροφο που χανόταν πίσω από δυο πελώριες σηκομαριές. Τα παντζούρια ήσαν κλειστά, πράγμα που ξάφνιασε το νέο.

Χτύπησε και η ήχώ του κουδουνιού άκούστηκε παρατεταμένη μέσα από τους τοίχους, όπως σ' ένα άδειο σπίτι. Έπειτα δεν άκουσε πια τίποτε και κανένας δεν έπηγε ν' άνοιξη.

Ξαναχτύπησε δειλά, μά και πάλι δεν άκουσε καμμιά απάντησι.

Απομακρύνθηκε και, γυρίζοντας το κεφάλι του, κύτταξε πάλι τα κλειστά παντζούρια. Μά, συγχρόνως, προς μεγάλη του έκπληξι, είδε την πόρτα της εισόδου ν' άνοιξη κι' έναν άνθρωπο να παρουσιάζεται σ' αυτήν, ο οποίος τον κύτταξε επί πολλή ώρα.

Φορούσε μιά σκοτεινόχρωμη μακρυά ρόμπα του σπιτιού, μεταχειρισμένη και γεμάτη βούλες. Φαινόταν καμμιά πενηνταριά χρόνων. Μά αυτό που τράβηξε έξαιρετικά την προσοχή του Αλβέρτου ήταν η φυσιογνωμία του, μιά φυσιογνωμία που είχε κάτι το ζωώδες, με μύτη πολύ μακρυά, με

χείλη παχειά και με γενειάδα γκριζα άχτένιστη.

Ο Άλβέρτος χαιρέτησε και γύρισε πίσω. Ο Συρζέρ είχε βγῆ ἔν τῷ μεταξύ έξω κ' είχε κλείσει πίσω του τὴν πόρτα.

— Εἶμαι γείτονάς σας, κύριε, εἶπε ὁ Άλβέρτος. Εἶμαι ὁ άνεψιός τοῦ κ. Σαλθάιρ, τοῦ νέου ιδιοκτήτου τῆς άγροικίας τοῦ Βαλπριβά.

Μιά άστραπή πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Συρζέρ. Ὡστόσο ἀνοίγοντας πάλι τὴν πόρτα, προσκάλεσε τὸν ἐπισκέπτη τὸν νὰ μῆ μέσα και ὁ Άλβέρτος πέρασε σ' ἕνα μικρὸ ἀντιθάλαμο πὸ ἦταν σχεδὸν σκοτεινός.

Μπροστὰ του μιά σκάλα ἀνέβαινε στὸ ἀπάνω πάτωμα. Ἄλλες τρεῖς πόρτες ἀνοίγαν στὸν ἀντιθάλαμο. Ο Συρζέρ ἀνοῖξε αὐτὴν πὸ ἔβρισκόταν στὸ θάθος. Ὡδηγοῦσε σ' ἕνα στενὸ διάδρομο, μέσα στὸν ὁποῖο προχώρησε πρῶτος. Ἐπειτα ἀνοῖξε μιά ἄλλη πόρτα ἀριστερὰ και παραμέρισε γιὰ νὰ περάσει ὁ νέος.

Μῆταν σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο κατασκότεινο, γιατί εἶχε τὰ παντζούρια του κλειστά. Καθὼς ὁ Συρζέρ τὰ μισάνοιγε, ὁ Άλβέρτος ἀναρωτιόταν πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ ζῆ ἔτσι μέσ' στὰ σκοτάδια.

Ἡ ἐπίπλωσις αὐτοῦ τοῦ δωματίου τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχή τοῦ Άλβέρτου. Στὸ μῆκος τοῦ ἑνὸς τοίχου ἕνας ἀπέραντος καναπές ἐπιανε ὅλο τὸ χῶρο. Σὲ μιά γωνιά, θρискόντουσαν μιά πανοπλία πὸ ὁ Συρζέρ τὴν εἶχε φέρει χωρὶς ἄλλο ἀπὸ τὶς ἀποικίες, ἐγχειρίδια, ἕνα σπαθί, δυὸ μάσκες, λόγγες κ' ἕνα σκουριασμένο τσεκούρι. Μπροστὰ στὸ ἕνα παράθυρο, ἕνα γραφεῖο ἀπὸ μαῦρο ξύλο. Στὸν τοῖχό, μερικὲς ἀκουαρέλλες και ἀπέναντι στὴν πολυθρόνα στὴν ὁποία καθόταν ὁ Άλβέρτος, μιά μεγέθυνσις φωτογραφίας και ἕνα πορτραῖτο.

Τὸ πορτραῖτο παρίστανε τὸ ἴδιο πρόσωπο με τὴ φωτογραφία, μὰ με μιά ὁμοιότητα πολὺ συζητήσιμη. Ἦταν μιά νέα κόρη ἐξαιρετικῆς καλλονῆς, δεκαοχτῶ χρόνων πάνω-κάτω, τῆς ὁποίας τὸ βλέμμα ἦταν πολὺ γλυκὸ κ' ἐκφραστικὸ και τὰ χαρακτηριστικὰ ἀρμονικώτατα.

Ο Συρζέρ δὲν εἶχε καθήσει. Εἶχε μείνει ὄρθιος, πίσω σὲ μιά ἀπὸ τὶς πολυθρόνες, με τὰ χέρια στηριγμένα στὴ ράχι τῆς. Ἔτσι ὁ Άλβέρτος μπόρεσε νὰ προσέξῃ πόσο τὰ χέρια του ἦσαν ἀκάθαρτα, γεμάτα τρίχες και με νύχια μακρὰ.

Αὐτὴ ἡ στάσις τοῦ οἰκοδεσπότη τοῦ στενοχώρησε και μετανοοῦσε τώρα πὸ δὲν εἶχε ἀκολουθήσει τὴ συμβουλή τοῦ Λουβέ. Ἄρχισε νὰ μιλάῃ γιὰ ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του.

— Ἐπισκέφθηκα πρὸ ὀλίγου, εἶπε, και τὸ γείτονά σας κ. Λουβέ. Ὁ θεῖός μου ἐπιθυμεῖ νὰ σχετισθῆ με ὄλους τοὺς γείτονάς του. Ἡ άγροικία του εἶνε τόσο ἀπομονωμένη, δὲν εἶν' ἔτσι;

Ο Συρζέρ ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντᾷ.

— Ἐχετε ἐκεῖ μιά ὑπέροχη πανοπλία, ἐξακολούθησε ὁ νέος.

— Ναι, τὴν ἔφερα ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Ἄφρική.

Αὐτὰ ἦσαν τὰ πρῶτα λόγια πὸ ἐπρόφερε ὁ Συρζέρ. Ἡ φωνὴ του ἦταν βαθεῖα και ἔραχνιασμένη.

Ἐπειτα ἐπακολούθησε σιωπῆ. Ο Άλβέρτος δὲν ἤξερε πειὰ τί νὰ πῆ και περίμενε νὰ ἔρῃ μιά εὐκαιρία γιὰ νὰ φύγῃ.

Τὸν στενοχωροῦσε πολὺ τὸ βλέμμα τοῦ οἰκοδεσπότη πὸ ἦταν ἐπίμονα καρφωμένο ἐπάνω του.

«Ἡ ἀρκούδα παραμονεύει τὴ λεία τῆς!» σκέφτηκε χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ Άλβέρτος. Μὰ ἀμέσως προσπάθησε νὰ λογικευθῆ και νὰ διώξῃ τοὺς φόβους του αὐτοῦς, πὸ τὸν χαρακτήριζε γελοίους.

Πρόσεξε σὲ λίγο ὅτι ὁ Συρζέρ εἶχε σταθῆ κοντὰ στὴν πόρτα. Μὰ ὄχι... Τί ἦταν αὐτὰ πὸ φανταζόταν;

Ἡ φωτογραφία τῆς νέας κόρης τραβοῦσε τὴν προσοχή του. Ἦταν πραγματικὰ ὠραία.

— Αὐτὴ ἡ νέα εἶνε πάρα πολὺ ὠμορφῆ. Ἐσεῖς ζωγραφίσατε τὸ πορτραῖτο τῆς; Ὁ κ. Λουβέ μοῦ εἶπε ὅτι ἡ ζωγραφικὴ σας ἐνδιαφέρει.

Ἀμέσως ἡ στάσις τοῦ Συρζέρ μεταμορφώθηκε ὡς διὰ μαγείας. Γύρισε πρὸς τὸ πορτραῖτο κ' ἔπειτα τὸ βλέμμα του συνάντησε τὸ βλέμμα τοῦ νέου. Μὰ αὐτὸ τὸ βλέμμα δὲν ἦταν πειὰ τὸ ἴδιο κ' ὅλη ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του εἶχε ἀλλάξει, εἶχε μεταμορφωθῆ. Ἡ σκληρότης τῶν χαρακτηριστικῶν εἶχε χαθῆ και μέσα σ' αὐτὰ τὰ μάτια πὸ ἔλαμπαν ὡστόσο πάντοτε με τὴν ἴδια λάμψι, ὁ Άλβέρτος διάβαζε τώρα ἕνα αἶσθημα, μιά τρυφερότητα...

Ο Συρζέρ εἶχε γίνῃ πειὰ ἕνας ἄνθρωπος σὰν τοὺς ἄλλους. Κι' αὐτὴ ἀκόμα ἡ φωνὴ του ἀντήχησε τρυφερῆ καθὼς ἐπρόφερε τὸ ὄνομα: «Κ λ ά ρ α Φ ο ν τ ά ν ζ» πὸ ἦταν βέβαια τὸ ὄνομα τῆς νέας πὸ παρίστανε ἡ φωτογραφία και τὸ πορτραῖτο.

Μὰ ὁ Άλβέρτος ἔκανε τότε τὴν ἀνοησία νὰ ρωτήσῃ:

— Αὐτὴ ἡ νέα ἦταν φίλη σας;

Ἄ, ἔσως ἡ μαγεία διαλύθηκε.

Ο Συρζέρ τὸν κύτταξε πάλι στὰ μάτια, μὰ δὲν ἦταν πειὰ ὁ ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιά εἶχε συγκινηθῆ. Ἦταν ὁ Συρζέρ ὅπως τοῦ εἶχε παρουσιαστῆ στὴν ἀρχῆ, ἄγριος, δὺσπιστός.

Ο νέος ἐνοιωσε γι' αὐτὸ, ὄχι μόνο ἀπογοήτευσι, μὰ και φόβο, γιατί αὐτὸ τὸ βλέμμα πὸ δὲν τὸν ἄφηνε πειὰ, ἔκλεινε μέσα μιά φοβέρα... Κι' αὐτὸς θρискόταν ἐντελῶς στὴ διάθεσι αὐτοῦ τοῦ άγριανθρώπου.

Ἀμέσως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του.

Σηκώθηκε με μιά ἐνεργητικότητα πὸ ξάφνιασε τὸν Συρζέρ, ὁ ὁποῖος κάνοντας ἕνα θῆμα πρὸς τὰ πίσω, ἔσπρωξε τὴν πόρτα τοῦ σαλονιοῦ.

Ο Άλβέρτος βιάδισε πρὸς αὐτὸν με τὸ χέρι του ἀπλωμένο.

— Ὁρεβουάρ, κύριε Συρζέρ, τοῦ εἶπε.

Ο Συρζέρ δίσταζε. Κι' ὁ Άλβέρτος ἐξακολούθησε:

— Εἶμαι πραγματικὰ εὐτυχῆς πὸ ἔκανα τὴ γνωριμία σας.

Τὸ χέρι τοῦ Συρζέρ ἄγγιζε τὸ δικό του. Τὰ δάχτυλά του ἦσαν παγωμένα και σκληρὰ.

Δὲν τοῦ ἔμενε πειὰ παρὰ νὰ βγῆ ἀπὸ τὸ σαλόνι, νὰ διασχίσῃ τὸ διάδρομο και νὰ φτάσῃ στὴν πόρτα. Ἦταν ἐλεύθερος, μὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ πρῶτος κ' ὁ Συρζέρ ἦταν ἐκεῖ και θὰ τὸν ἀκολουθοῦσε.

— Θὰ χαιρόμαστε πολὺ ἂν ἐρχόσαστε νὰ μᾶς δῆτε καμμιὰ μέρα στὴν άγροικία, εἶπε ὁ Άλβέρτος.

Δὲν ἤξερε πειὰ πολὺ καλά τί ἔλεγε, μὰ μιλῶντας τραβιόταν πίσω ἀσυναίσθητα στὸ στενὸ διάδρομο, ἔχοντας μπροστὰ του τὸ συνομιλητῆ του.

Ἐξαφνα τὸ σαλόνι πὸ φωτιζόταν ἄσχημα, θρέθηκε θυθισμένο στὸ μισοσκόταδο. Ο Άλβέρτος κατάλαβε ἀμέσως τί συνέβῃ γιατί θρискόταν ἀπέναντι στὸ παράθυρο: Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα εἶχε ξανακλείσει, σπρωγμένο ἀπὸ τὸν άνεμό. Μὰ ὁ Συρζέρ δὲν κατάλαβε και γύρισε πρὸ τὸ παράθυρο.

Τότε ὁ Άλβέρτος ἔκανε ἕνα πήδημα στὸ διάδρομο, διέσχισε τὸν ἀντιθάλαμο και ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Ἐπειτα, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν Συρζέρ πὸ τὸν ἀκολουθοῦσε και φωνάζοντάς του ἕνα «άντιο», πὸ ὁ ἄλλος δὲν τὸ κατάλαβε ἴσως, ξανάκλεισε τὴν πόρτα κ' ἔφυγε πρὸς τὸ δρόμο.

Τότε ὁ Άλβέρτος ἔκανε ἕνα πήδημα στὸ διάδρομο, διέσχισε τὸν ἀντιθάλαμο και ἀνοῖξε τὴν πόρτα. Ἐπειτα, γυρίζοντας τὸ κεφάλι του, εἶδε τὸν Συρζέρ πὸ τὸν ἀκολουθοῦσε και φωνάζοντάς του ἕνα «άντιο», πὸ ὁ ἄλλος δὲν τὸ κατάλαβε ἴσως, ξανάκλεισε τὴν πόρτα κ' ἔφυγε πρὸς τὸ δρόμο.

— Εἶμαι γείτονάς σας, κύριε, εἶπεν ὁ Άλβέρτος.

(Ἄκολουθεῖ)